

EDITURA PARALELA 45

A V A N P O S T

Proza

Redactare: Paul Vinicius
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CÂRCIOVA, COSMIN

Prințese și porci / Cosmin Cârciova. - București : Paralela 45, 2018

ISBN 978-973-47-2742-1

821.135.1

Copyright © Editura Paralela 45, 2018

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar
conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

COSMIN CÂRCIOVA

Printese și porci

(antibasme)

Editura Paralela 45

Cuprins

Un băiat infinit de simpatic / 7
Fica magnatului era o poamă / 14
Ultimul mohican / 22
Aventurile lui Sid Ghilmor / 34
Acasă la vierme / 43
Cea mai frumoasă femeie din lume / 49
Mătușa Adynei / 63
Aventurile lui Sid Ghilmor (partea 2) / 67
Grupul femeilor dubioase / 81
O soție norocoasă / 90
Un vierme cu felinar frumos / 97
Aventurile lui Sid Ghilmor (partea 3) / 103
Zona Crepusculară / 114
Delfinul Buclucaș / 121
Aventurile lui Sid Ghilmor (partea 4) / 127
Totul despre găuri / 135

Festivalul mahmurelii /	146
Filosofia moriganilor (un eseu incomplet) /	151
Test de inteligență /	164
Teroristul /	167
De ce urâm femeile /	178
Sindromul Tourette sau Un film aproape indian /	182

EDITURA PARALELA 45

Un băiat infinit de simpatic

Trăiam într-un bloc de nefamiliști. Foarte închis aer, igrasie, familii de carcalaci. După miezul nopții puteam auzi nefamiliștii plângând după o familie. Vecinul meu era bătrân și alcoolic, se îmbăta pe covor și asculta muzică simfonică la radio. Își spărgea capul des. Avea un hobby. Vecina de la doi era singură dar arăta bine și făcea euroi vânzându-și ce avea între picioare. Era ca un sac fără fund. Nu rămânea niciodată fără. Era o nefamilistă practicantă și o chema Monic. Eram ca un triumphi acolo, o energie negativă. O dără de lumină ca un praf se întindea dinspre bucătărie, eu priveam în gol ore în șir spre trista noapte, moșul își spărgea capul pe Franz Liszt iar Monic se regula cu străini. Țipa prin pereți. O puteam auzi. Nu numai că o puteam auzi dar o și ascultam. Ce aveam în comun? Aveam în comun că toți trei trebuia să plătim chiria, trista chirie. Majoritatea erau debransați de la apă și curent. Eu aveam mare nevoie de apă ca să pot înghiți pilulele iar moșul avea nevoie de curent ca să poată pune radioul în priză iar Monic avea bani, nu era nicio problemă, dar unde sunt bani hop și responsabilitățile, cocaina bat-o vina!

Când m-au aruncat în stradă Monic a vorbit prima dată cu mine.

— Numai atâtea bagaje ai? m-a întrebă Monic.

Aveam unul singur, un geamantan verde, ros. M-am uitat la el. Am dat din cap dezamăgit.

— Unde-o să te duci?

Mesteca gumă, eu ridic din umeri nedumerit. Scoate o cariocă și îmi notează pe antebraț un număr. Nu fusesem de mult timp atins de o femeie. Era incomod.

— Sună-l pe Tity. Are nevoie de oameni.

Apoi ceva foarte frumos s-a întâmplat. Monic mi-a dat zece euro să-mi iau de mâncare fără să-i cer. I-am zis c-o să-i înapoiez la primul salariu iar ea mi-a zis că nu e cazul, să-mi fac de cap.

M-am depărtat de blocul nefamiliștilor cu ploaia până la os și un gând precis. Oare nu mi-ar fi ajuns zece euro pentru o partidă cu Monic?

***

Tity, Tudhor Pelobates era patronul unui restaurant din stațiune, *Tity House*. Mi-am ales cele mai bune haine și am fost la interviu, la o masă în local, Tity era frezat și cu mustață tunsă subțirel, cămașă florată și bermuzi, trabucul nu-i lipsea.

— N-ai adus sivi? Te-ntreb io toate alea și tu răspunzi, firara dracu de situație! Numele tău ar fi...?

— Nupott Mangusty.

— Și ce vârstă ai avea?

— Aș avea 20 dar din păcate am dublu.

— Hehehe..., râde. Ești deo seamă cu bunica. Ce știi să faci?

— Mai nimic.

— Hehe..., îmi place atitudinea ta. Ești angajat. Ai niște haine mai bune?

Fiica magnatului era o poamă

Fiica magnatului era o poamă. Și maică-sa la fel. Le sorbeam deseori stând pe o bancă la umbră, fumând cot la cot ca două locomotive. Ea avea 17 ani. Era unguroaică pursânge, o blondină cu ochi verzi translucizi, care te hipnotiza clipind dintr-un singur ochi. Privirea sa ochea neantul dintr-o clipită. O privire rece și moartă, atât de încărcată însă de acea senzualitate autosodomizantă.

Trebuia să merg la conferința magnatului și exact asta am făcut. Am intrat într-o sală mică și răcoroasă, așezându-mă undeva la mijloc pe un scaun pliabil. Am observat cu mirare că otrăvurile magnatului nu erau acolo. Este bine să adăugăm de asemenea că era prima dată când vedeam un magnat în carne și piele. Arăta ca un om normal. Purta o cămașă cu mânecă scurtă, curată ce-i drept, și un pantalon negru obișnuit. Avea un ceas la mâna stângă, nici prea ieftin, nici foarte scump. Început de chelie și o barbă relativ îngrijită. Eu însumi, nefiind magnat, purtam teneși, pantaloni army, un tricou negru, o barbă răzleață și pe cap o chelie completă. Mi-am împreunat mâinile și am început a-l asculta.

Avea o engleză clară și odihnitoare. Spre deosebire de slovaci, care o transformau într-un dialect și-i chema pe toți Peter,

magnatul pur și simplu ne mângâia pe creștet cu acea engleză prosperă.

Magnatul își făcuse averea din sisteme de irigație și filtrare a apei menajere. Cumva pe sistemul modern *Apa nu pică din cer*. În continuare, distinsul invitat ne-a arătat fotografii prin power-point, lăudându-se că a lucrat pentru nu mai știu ce regină, pentru nu știu care prinț al Angliei și că are foarte mulți bani..., zisă mai în glumă mai în serios, dar nu glumea deloc (citez: I have a lot of money).

Erau la conferință trei nemți. Primul era negru și din Africa. Mă înțelegeam bine cu el. Beam bere și tărie cu el, dansa cu fetele din Portugalia, îi era dor de părinți. Următorul neamț era pus la punct, clădit, bine îmbrăcat, cu vorbele la el. Al treilea era un geniu cu păr creț, vâlvoi și galben. Își lua notițe la foc continuu și punea magnatului zeci de întrebări. Acesta din urmă răspundea politicos iar neamțul devenea tot mai indiscret, capetele întorcându-se de la unul la altul ca la tenis de câmp, până ce magnatul i-a spus sincer că nu mai este timp și că vor comunica în privat.

Am ieșit în pauza de cafea cu fetele și băiatul din România.

— Are ăsta la bani de se cacă pe el, mi-a zis băiatul.

— Le are de întreținut pe putorile alea două, i-am sugerat. Mă întreb unde or fi...

Unde să fie? Erau în curte la cafea și țigări. Mă hotărâsem că fika magnatului era cea mai frumoasă domnișoară pe care o văzusem dea lungul existenței. Depășea toate revistele și reclamele. Era un Big-Bang pe două tocuri. O tornadă bine dozată. O lepră cu L mare. Purta o rochiță florată, vapoasă minora, curată ce-i drept, care flutura de jur-împrejurul ei ca un praf magic. Chipu-i era ilegal de tânăr. Două buze într-o perfectă conjunctură. Tenul alb,